

Relokacije – Preobražaji vizuelnih sećanja iz urbanih prostora

Gradovi su kompleksni sistemi društvenih funkcija, predstava i značenja, u kojima svaki pojedinačni prostor postaje čvoristem u kojem su mnogostruki označiteljski sistemi uvezani zajedno sa međusobno suprotstavljenim tokovima individualnih i kolektivnih iskustava i imaginativnih projekcija. Različite tradicije umetnosti u javnom prostoru su se u poslednjih nekoliko dekada bavile dovođenjem na videlo sećanja pojedinačnih društvenih trupa i pojedinaca koji neki konkretni prostor koriste, kao i navika i referentnih tačaka u njihovom opažnju, strategijama i taktikama njihovog prisvajanja, problemima u pristupačnosti i mogućnosti njihovog personalizovanja, što je rezultovalo uglavnom produkcijom prostorno specifičnih instalacija koje su obezbeđivale širi fizički i simbolički prilaz za šire grupe ljudi. Načini na koji su realizovani u konkretnim kontekstima su, naravno, bili uslovljeni mnogobrojnim ograničenjima: budžetskim i vremenskim limitima, mogućnošću da se prostor preobrazu, fizičkim ograničenjima datog prostora, zatim očekivanjima finansijera ili naručioca, pretpostavljenim prijemom kod opšte publike i anticipiranim odgovorom urbanista i planera, kao i, administrativnih vlasti koje su očekivale rad koje ne bi mogao biti lakio ostećen i ne bi bio težak za održavanje. U okviru svih ovih ograničenja, rasla je opasnost da takva vrsta umetnosti postane prosti ključ za trenutno rešavanje problema, sa osnovnim ciljem da unapredi loše uređen javni prostor, reši društvene probleme, unapredi skoro nepostojeće funkcije prostora i obezbedi znak kvaliteta u razvoju koji inače nema određen smer, dok je umetnički deo umetnosti u javnom prostoru sve više ili ignorisan ili prosto uziman za dat. Takav proces je doveo u fokus pitanje mogućnosti da se uopšte održi emancipatorski aspekt umetnosti u 'pravljenju prostora' za prisutnost određenih javnih sećanja u urbanom kontekstu.

Način na koji se to pitanje tematizuje u okviru ovog konkretnog projekta, koji Predrag Terzić razvija tokom više godina kroz eksperimente sa slikarskim kvalitetima površina nađenih u okviru strukture grada i dovedenih u odnos sa imaginativnim i telesnim odnosima spram njihove pojavnosti u urbanom prostoru, galerijskom prostoru i prostoru piktoralne predstave, bazira se na upotrebi tradicija apstraktne umetnosti i slikarskih meditacija koje se fokusiraju na hermeneutiku vizuelnog iskustva. Materijal za ovaj rad proizilazi iz fotografiskih zapisa sakupljenih tokom šetnji kroz različite gradske i prigradske prostore, registrovanja tačaka intenzivnog vizuelnog potencijala kao heterotopskih tačaka pristupačnih potpuno svakome i njihovog posmatranja kao još neprisvojenih zona sa potencijalom izazivanja širokog spektra različitih osećanja i misli. Dati materijal je tada relociran u galerijski prostor i obrađen upotrebom različitih tehnika, u dijapazonu od fotografije, crtanja, slikarstva, do video instalacija ambijentalizovanih na način prilagođen specifičnosti datog galerijskog prostora. Taj proces je uglavnom zasnovan na isčitavanju odlika gradskog života putem registrovanja nerelacionih tragova i polja energije, preuzimajući ih kao empirijski date pojave i prevodeći ih u okvire ideacione predstave. Ovi tragovi su se zatim preobražavali kroz proces fiksiranja sećanja koje je zatečeno u datom prostoru, i činjenjem očiglednim onoga što uopšte tamo nije bilo vidljivo, interpretiranjem pitanja vizibilnosti, telesnosti i razumljivosti neposrednih iskustava života u velikom gradu, da bi proizveli obihvatno medijalizovano okružuje, koje se više ne može svesti na referencu na situacije i kontekste u kojima je osnovni materijal zatečen. Stoga je u periodima poput sadašnjeg, kada smo podložni intenzivnom procesu globalizacije, u okviru koga se javni prostor komodifikuje i izoluje od šire javne upotrebe, ovaj tip rada pruža alternativu kroz autonomno polje heterotopskog iskustva usmerenog na samu sliku, realizovanu kao relocirano polje sažete piktoralne energije koja je izvedena iz urbanog konteksta i na njega i dalje upućuje, iskazujući potencijale za emancipovanje od te zahvaćenosti postvarenjem, elaboriranje na način koji se ne zadržava na nivou prepoznatljivog.